

תקציב הביטחון הפך אויב ממדרגה

ראשונה לביטחונה של מדינת ישראל

הטבע הקרויות משרדי-ממשלה, מפני שכל פינה בהם שייכת לדוכס זה או אחר של המישטר הפיאודלי. מי שפחד לרוב עם אכזר קטן או ריון חלוש — איך יעזר להתייצב מוד הנספך?

הענכביעה

עם היה הביטחון פר קדוש מי שמצא בו רבב כלשהו היה לא רק בוגד, אלא גם כופר. בינתיים נחשפו כמה יזמים מיגזרים של מע" רבת זו — ונסתבר שהם רחוקים מקדושה.

אתה, לוי אשכול, אתה שביקשת כביכול "חצי קפה, חצי תה" (1).

המיסים, האבטלה והאינסולציה גביהך יסכי נו את ביטחון המדינה. שדושתם יחרסו את המורא, יגבירו את הפער המסוכן, וישכרו את התשתית הכלכלית היצרנית, שהיא הכסום האמיתי של ביטחון המדינה.

מסערת הביטחון העשירה בשנים האחרונות מעמד שלם של סאראויטים, שמצצו בהנאה את דם המדינה, בעודם מתיימרים להגן עליה. היא היסטה על מרוויחי-מלחמה. היא העשירה קבלני-עפר. היא נתנה את ידה להעלמות מס המגיעות למיליארדים. היא חילקה ביד רחבה עמלות לסוחרני-נשק, שהפיקו הון מן חקרבות שבהם נפלו מיטב הבנים. היא הוציאה מיכרזים כוזבים לטובתם של פרו-טקציונרים. היא הפכה כמתחכמה מסקידה וקציניה למילי-יוגרים, למחרת פרישתם.

ע רב מידחמת יוסי-הכיסורים הכריז אריק שרון, או אלוף-מיל. טרי לגמרי, שאפשר לחזיר מיליארד ליי רות מתקציב-הביטחון דאו (6 מיליארד), מבלי לגרום נזק כלשהו למאמץ הביטחוני.

במשך שבע שנים ניצח על מערכת זו אדם שנהג בה כוונר מיוחז בתקופת אף-לילה-לילה, אדם שסימל בעצמו את אובדן כל אמות-המידה, נביא חיי המותרות, מפרה-חוקים בפרהסיה, שודד עתיקות וסוחר בינלאומי. מאז לא חל שום שינוי.

רק רב"ט-מיל. וגם עוכרי-ישראל. אחרי המלחמה נכנס אריק שרון לכנסת, הופקד על ועדת-המישנה האחראית לתקציב-הביטחון, והחל מקצץ על ימין ועל שמאל. הוא אמר שוב ושוב, ולא-ידווקא בלחש, שאפשר להוריד מתקציב-הביטחון סכומי-ענק, ותוך כדי כך לעשות טובה גדולה לצה"ל.

כאשר שחיתות כזאת שורפת במנגנון קטן, בשולי המימסה, הרי זה דבר חמור. אבל כאשר הוא קיימת במנגנון הבולט כמעט שליש מן התוצר הלאומי — שריש מפרו עמלו שר כל

לא היה נעים לשמוע מילים כאלו מפיו של אלוף מהולל. לא היה נעים לראשי מערכת-הביטחון לבוא לכנסת

שר-הביטחון: לא ינום ולא יישן שומר תקציב ישראל

אחר מאיתנו, 40% מכל לירה שחממשה פרי חפזת מאיתנו במישרון ובעקסיון — חרי זו סכנה לאומית, סכנה לביטחון-המדינה.

ולחילאץ — זו הפעם הראשונה בחיסטוריה של הבית — להשיב על שאלות ענייניות זה אדם המצוי בעניינים. לכן הוצא אריק שרון מן הכנסת, אפינו במחיר אותו מינוי-החרום יקר שדא רצו לתת לו. עכשיו חזרה הכנסת למתכונתה הקודמת: חבורה של עסקני-מיסלוגת מבולבלים, שאין להם מושג בענייני-הבי-טחון, העומדים דום והשרים את התיקווה כשהם רק שומעים את המילה "ביטחון".

פני תשע שנים הצעתי בכנסת לחזיר מיליארד לירות מתקציב המדינה, שהגיע אז 55 מיליארד. ההצעה נתקבלה בכנסת בלעג, והעיתונות ראתה בה תער לול פרלמנטרי. דוברי המיסד הגדירו אותה כמדגוגיה ביום ברור שזה היה מיספר מתן מדי.

כדשהו את המילה "ביטחון", אין זכר לפיקוח והאינא הרבר ברור לחלוטין. ומעולם לא היה. הכנסת החמשתה מתפקדי זה עוד בימי בני-גוריון. תפקידו של מבקר-המדינה בשטח זה הוא פורמלי ושולי. הממשלה חסרת-אונים בשטח זה, כמו בשטחים אחרים. ספיר הגדול הכריז בשעתו בפה-מלא שהוא מאשר או-טומטית כל דרישה של שר-הביטחון. אולם גם בשיא הקאיריה שלו כאליל תורני, לא הגיע משה דיין לעמ דתיכות הדומה לזו של שימעון פרס בממשלה הנוכחית. פרס יכול להפיל את רבין בכל רגע, ורק שיקולים של זמן והזדמנות עוצרים בעדו לפישיעה.

עכשיו מדובר על העלמות-מס בסכום של 8 עד 15 מיליארד לירות בשנה, בחסות הממשלה ובעזרתה. פרשות השחיתות והביזבז המתגלות ברבים מגיעות למיליארדים — ואיש אינו מסוגל אף לנחש את ממדי הפרשות שאינן מתגלות.

על כל משרה אחרת: להמשין להתקיים. על כן היא נאלצת לאשר כל עלייה בתקציב-הביטחון, הנדרשת על-ידי פרס, בלי ויכוח ומיקוח. הרבה יותר קל לה להטיל מס נוסף של מיליארד או שניים על האזרח, מאשר לחגוד "לא" לשימעון פרס.

אין שמין של ספק שניתן ביום לחזיר חמוי שר עד עשרה מיליארד לירות מתקציב-המדינה נה מבלי לפגוע אף בשירות חיוכי אחד — רק עיירי ביטור נוגע הפארואיטיות המיסלוגתית והאישית, פיוזק הפארואיטיות, חיסוף חפיוז כוז והספר-היעילות. לשם כך דרושים רק רצון טוב, מנחוגות, כושר-החלטה — ופריוטיוזם.

ואכן, איך התמודד הממשלה הזאת עם ארן, כאשר אינה מסוגלת להתמודד עם אוזכיהקיר? אין היא מסר גלת לחסל את מישר-התיירות, אותה מצובה יקרה המר נוססת על קבר התיירות, מפני שהוא שייך ל"ע. אין היא יכולה להקים מישר לרווחה חברתית, מפני שאינה מסוגלת לבטל את מישר-הסעד, שהוא אחוזה של המסד"ל. אין היא מסוגלת לערוך ריפורמה כלשהי בשמורת-

אני משוכנע החלוטין שאילו עמד בראש מערכת הביטחון מנהיג המחונן בתכונות אלה, היה מקצץ בלא-רחמנות שניים-שלושה מיליארדים מתקציב-הביטחון, כשם שמדריך טוב מוריד קילוגרמים של שומן מגופו של טירון מפונק. הדבר היה מגביר את הכושר הגופני והנפשי של המערכת הצריכה להגן על חיינו.

התקציב החדש אינו מוכיח רק שאין ממי שנה לישראל, ושמערכת הממוכנת מודה אינה מתפקדת. למי שחרר לענייני הביטחון, הוא מוכיח גם ששרי-הפרמה הגדולה במערכת הביטחון רחוקה מאוד.

ב אחד מסוגי העכבישים, קיימים יחסי-אהבה מיו חדים במינם. בעוד הזכר מזדווג עם רעייתו, מת חילה זו לאכול אותו. בתום המלאכה היא בולעת את שריו, מבלי להשאיר ממנו זכר.

תקציב-הביטחון מזכיר עכבישה טרפת זו. הוא נועד לחגן על המדינה, ותוך פרי כך הוא אוכל אותה.

ב שנת 1965 התקיימה מדינת-ישראל מאחורי גבוי לות "אומללים" ו"מסוכנים" תל-אביב ונתניה חיו בטוח תותחי האויב. לא היה עומק איסטרטגי, לא היו גבולות בטחון.

באותה שנה הגיע תקציב-הביטחון לסכום של 971 מיליון לירות, שהיוה רק 9.5% מן התוצר הלאומי תגולי מ, ופחות מרבע מכל תקציב-המדינה.

בכסף זה הוכן אותו צבא ממואר שהבים שדושה צבאות ערבים תוך שישה ימים, שכבש שפחים עצומים מדרום, ממזרח ומצפון, ושהדחים את העורם כזו כבושר.

שר-הביטחון האחראי היה אותו מגמגן, לוי אשכול. עכשיו יושבים אנתנו מאחורי גבולות-ביטחון אי דיאלים. אנו אוזנים במיצרי המיתלה והגידי בדרום, בנפט של אבורדויס ובמרחב שארס-אל-שייך. נהרי-הירדן מבטיח את מערך-הביטחון במזרח, ותילי קוניטרה את רמת-הגולן בצפון. יש עומק איסטרטגי, וכל טוב.

השנה מגיע תקציב-הביטחון ל-22 מיליארד לירות, שהם 29.5% מן התוצר הלאומי הגודי מ, וכמעט 40% מתקציב-המדינה.

תוך עשר חשנים גדל התקציב, בסכומים מוחלטים, פי-22 — בעוד התוצר הלאומי גדל רק פי 7. הלכן של תקציב-הביטחון בתוצר הלאומי גדל פי-3.1 ש ל ו ש ת. (התקציב האמיתי לביטחון גדול הרבה יותר, מכיוון שסעיפים ביטחוניים רבים משולבים במישרדים האחרים.) בעיצומה של עלייה מסחררת זו, ספג צה"ל בפעם הראשונה מפלה בשדה-הקרב.

ל מראית-עין, ניתן היה להטיק מיספרים יבשים אלה מסקנה פשוטה: אין כל קשר בין תקציב-הביטחון לבין ביי טחון-המדינה.

זוהי מסקנה מפתת. היא עולה בקנה אחד עם מימצאיו של הפרופסור גורתקוט סאריקסון, שהמציא את "חוק סאריקסון" אותו היסטוריון שופע-הומור גילה. בין השאר, שתקציב חיליים הבריטי גדל בהתמדה, ככל שהתמעט מיספר אוניותיו, בריטניה חדרה לשלוט על פני הגלים, אך הפקידים השתלטו על זרם הכסף.

אופטימיסט יכול, על-כן, להאמין, כי הקשר בין הביי טחון ובין התקציב פשוט נוחק. גודלו של תקציב-הבי טחון אינו קובע את כושר-הביטחון, לטובה או לרעה. אמונה זו, בטעות יסודה.

יש קשר בין תקציב-הביטחון ובין הביי טחון — והוא כזו ש ל י ר י.

ככל שגדל תקציב-הביטחון, כן קטן הביטחון. תקציב-הביטחון הפך אויב ממדרגה-ראשוני נה לביטחון המדינה. הוא מסכן את המדינה יותר מצבאות-יערב. אויבו ישראל יכולים לפי מוך על תקציב-הביטחון שיעשה את המדאכתם.

ב תקציב המיפלצתי של ממשלת רבין — כל הגי ז ל דרה מתונה יותר היתה חוטאת לאמת — בנוי כולו סביב תקציב-הביטחון.

למעשה יש כאן שני תקציבים: תקציב מדינת-ישראל, המגיע ל-34 מיליארד, ותקציב מישרדי-הביטחון, המגיע ל-22 מיליארד.

כאשר נסתבר לאותו עסקן אומלל ואובד-עצות, יהושע רבינוביץ, שאין כל סיכוי לכסות סכומים כאלה, הוא עשה ניסיון קלוש להקטין את תקציב-הביטחון. אולטימטום פשוט ומתח של שר-הביטחון, שם קץ למחשבה הצופה זו. יצחק רבין תלוי בחסדיו של שימעון פרס.

לא עקה ברעתו לחמרות את פיו.

מכאן הצורך להעלות את המיסים שוב, לפתוח את הסכר בפני הורם העכור של האבטלה — זרם העלול בכל רגע הפוך למבול שאינו ניתן לעצירה.

מכאן גם הצורך להשאיר גירעון בתקציב, להדפיס כסף נוסף, להגביר את האינפלציה ולרושש את העניים. השבוע התנדדה הממשלה כעלה נידף בין שתי אל-טרנטיבות אלה, ובחרה לבסוף קצת מזה וקצת מזה. (היכן